

Capitolul 1

M-am născut de două ori. Prima dată într-o odaie de lemn care se ițea peste apele negre ale Tamisei și apoi din nou, opt ani mai târziu, în Highway, când tigrul m-a înhățat și totul a început cu adevărat.

Când aud de Bermondsey, toți strâmbă din nas. Totuși, acolo mă simțeam mai acasă decât oriunde altundeva. Râul clipoceva sub noi, în vreme ce dormeam. Ușa de la intrare dădea într-un șir de traverse de lemn ce coborau în canalul din față, acolo unde apele întunecate formaseră o baltă ce bolborosea, cenușie și mohorâtă. Dacă te uitai în jos printre stîngii, vedeai tot felul de lucruri plutind în zoaiele strânse dedesubt. Grăsimea vâscoasă, verzuie, lucind în mocirla în care băltea, urca încetul cu încetul pe pilonii șubrezi de lemn.

Mi-amintesc de străduțele în zigzag, pe care trebuia să-ți ferești coatele și să-ți îndoi genunchii, de baligile de cal din mijlocul drumului, întărite și brăzdate, de căcărezele oilor care zilnic făceau cale-ntoarsă din mlaștini și treceau pe lângă casa noastră, sau de vitele care-și mugeau suferințele insuportabile în ograda tăbăcăriei. Îmi aduc aminte de cărămizile întunecate ale atelierului de argăsit și de ploaia care cădea, neagră. Cărămizile roșii și zbârcite ale zidurilor erau mânjite întru totul de funingine. Dacă le atingeai cu mâna, buricele degetelor prindeau o culoare neagră, lucioasă. O duhoare apăsătoare se ridica de sub podul de lemn, izbindu-te în măruntaie atunci când treceai prin zonă, dimineața, în drum spre muncă.

Pe de altă parte, aerul de deasupra râului era încărcat de zgomote și de ploaie. Iar uneori, noaptea, glasurile marinarilor, care mi se păreau la fel de sălbatic și de întunecate precum stihiiile, traversau apa scânteietoare; auzeam ritmuri trăgănite

de pretutindeni, limbi stranii care murmurau și strigau, cântece care urcau și coborau asemenea unor șiruri de trepte și care mă făceau să mă simt de parc-aș fi fost departe, în acele locuri stranii, arse de soare.

Râul părea grandios văzut de pe mal, dar respingător atunci când picioarele goale dădeau peste viermii subțiri, roșietici, care sălășluiau în noroiul lipicios. Îmi amintesc cum mi se încolăceau printre degete.

Dar ce să mai zic de *noi*...

Ne târam de colo-colo prin noile canale de scurgere de parc-am fi fost tot viermi, băieți slăbănogi și cenușii, fete uscate și cenușii, la fel de cenușii precum mocirla prin care mergeam și pe care o împrășcam de-a lungul galeriilor întunecoase, cu guri rotunde ce puteau ca dracu'. Pereții erau acoperiți de o crustă uscată de jeg negru. În vreme ce căutam monede de un penny și încercam să ne umplem buzunarele, ne acoperream nasul și gura cu batistele, iar ochii ne înțepau și curgeau. Uneori ne vărsam mațele pe-acolo. Era la fel de firesc ca strănutul sau râgâitul. Iar când ieșeam pe țarm, clipind și lăcrimând, dădeam peste o priveliște divină: o minune de corabie cu trei catarge, înaltă și grandioasă, care-și aducea încărcătura de ceai din India în portul Londrei, acolo unde o sută de vase se odihneau asemenea unor armăsari pursânge, urmând să fie îngrijite, reparate, pregătite, alinate și încurajate pentru marea confruntare cu oceanul ce avea să vină.

Dar buzunarele noastre nu erau niciodată pline. Îmi amintesc că-mi ghiorțiau mațele de foame de parcă aveam șoareci în stomac. Aceeași senzație, noapte de noapte, pe când stăteam întins în pat.

Toate astea s-au întâmplat cu multă vreme-n urmă. Pe atunci, mama aducea cu un copilandru. Era o ființă micuță, deși avea umeri și brațe voinice. Când mergea, făcea pași mari, legănându-și brațele. Era tare nostimă mămica mea! Dormeam amândoi într-un pat pe rotile. De obicei, cântam împreună înainte de a adormi, în odaia de deasupra apei – ce mai voce plăcută

și spartă avea! Însă uneori venea un bărbat și atunci trebuia să mă duc la vecini și să trag un pui de somn pe o saltea veche de fulgi, mare și scărmanată, în vreme ce piciorușe goale de copii se șteau de sub păturile aflate de-o parte și de alta a capului meu, iar puricii se ospătau din mine.

Bărbatul care venea s-o viziteze pe mama nu era taică-meu. Taică-meu era un marinar care dăduse colțul înainte să vin eu pe lume, așa mi-a zis mama, dar ea oricum nu zicea prea multe. Individul ăsta era deșirat și subțire, cu o privire cam sălbatică, cu gura murdară și lăbărțată, cu dinți strâmbi și picioare agere, care băteau mereu darabana atunci când ședea. Bănuiesc că avea un nume, însă nu l-am aflat niciodată sau, dacă l-am aflat, l-am uitat. N-are importanță. N-am avut nicicând de-a face cu el, și nici el cu mine.

Într-o zi, a venit când mama îngâna un cântec, aplecată deasupra lucrului – cosea niște pantaloni de marinar ruși între picioare –, a trântit-o la podea și a început s-o lovească și să-i spună că-i o târfă nenorocită. Cred că nu m-am speriat niciodată așa de tare ca atunci. Ea s-a rostogolit, izbindu-se cu capul de piciorul mesei, după care a sărit de jos, urlând la el din toți rărunchii, zicându-i că-i un ticălos și un fustangiu, că s-a săturat de el, amenințându-l cu brațele ei scurte și puternice și cu pumnii strânși ca la box.

— Mincinoaso! a răcnit el. Nu știam că are o asemenea voce, ca și cum ar fi fost de două ori mai puternic. Mincinoaso!

— Tu mă faci *pe mine* mincinoasă? a zbierat ea și s-a repezit la el, înșfăcându-l de urechi și zgâlțâindu-i țeasta de parc-ar fi fost o pernă veche pe care-o scutura.

Când i-a dat drumul, omul a început să se împleticească. Ea a ieșit în fugă pe alee, urlând de mama focului, astfel că toate vecinele s-au ivit de îndată, cu fustele ridicate, unele înarmate cu cuțite, altele cu făcălețe sau cu oale, una având chiar o lumânare în mână. Bărbatul s-a repezit printre ele, cu cuțitul scos – un pumnal mare, amenințător, ridicat deasupra umărului –, blestemându-le pe toate ca pe niște desfrânate și spulberându-le în goana lui către pod.

— O să pun io mâna pe tine, stricato! a urlat el. O să pun mâna pe tine și o să-ți scot ochii!

În acea noapte am fugit. Sau cel puțin așa îmi aduc aminte. Se poate să nu fi fugit chiar atunci, poate că s-a întâmplat câteva zile sau o săptămână mai târziu, dar după această întâmplare nu-mi mai amintesc de Bermondsey, ci doar de strălucirea lunii deasupra apei, în vreme ce o urmam pe mama, desculț, pe Podul Londrei, către cea de-a doua naștere a mea. Aveam opt ani.

Știu c-am ajuns taman la momentul potrivit pe străzile din Highway Ratcliffe, iar acolo am dat peste tigrul. Tot ce s-a petrecut apoi a fost urmarea acestei întâmplări. Cred în soartă. S-arunci zarurile, să tragi la sorti. Întotdeauna a fost așa. Am poposit pe Strada Watney. Ne-am mutat la primul cat al casei doamnei Regan. Un șir lung de trepte ducea până la ușa din față. Balustrada din jurul subsolului îngrădea o văgăună întunecată, unde bărbații se strângeau noaptea ca să joace cărți și să bea tărie. Doamna Regan, o femeie înaltă și ofilită, cu chipul palid și speriat, locuia sub noi, laolaltă cu tot felul de marinari și samsari, mereu alții, iar deasupra noastră locuia domnul Reuben, un negru bătrân, cu părul alb și cu mustața gălbuie și stufoasă. În mijlocul odăii noastre era atârnată o draperie, iar de cealaltă parte a ei sforăiau încetișor, cât era ziua de lungă, două bătrâne curve prusace, pe nume Mari-Lou și Silky. Bucățița noastră de cameră avea o fereastră ce dădea înspre stradă. Dimineța, mirosul de drojdie venit de la brutăria de vizavi îmi invadea visele. Zi de zi, mai puțin duminica, eram deșteptați dis-de-dimineată de zgomotul tărăboantei pe care brutarul o împingea pe caldarâm, iar la scurt timp, de negustorii din piață care-și aranjau tarabele. Strada Watney era toată numai o piață. Mirosea a fructe și legume putrede, duhnea a pește, iar din cele două butoaie mari cu carne, aflate la trei uși distanță de măcelărie, se șteau râturile căpățânilor de porci tranșați. Nici nu se compara cu Bermondsey, care putea a rahat. Nu mi-am dat seama că Bermondsey putea a rahat până când nu ne-am mutat în Highway. Eram doar un copil. Credeam că așa mirosea peste tot, a rahat. Mie mi se părea

că Strada Watney și Highway, și tot ce mai era pe-acolo, erau mai frumoase și mai curate decât oricare altele, și de-abia mai târziu am aflat, spre marea mea surprindere, că alții le vedeau ca pe niște văgăuni puturoase. Sângele și saramura se scurgeau pe pavaj, în rigole, fiind absorbite de mocirla de sub poloboace, în care călcai cât era ziuca de lungă, la dus și la-ntors, și pe care o duceai în casă, pe scări, în odaie. Îmi intra printre degete, stârnindu-mi o senzație familiară, însă era mai bine decât să mă bălăcesc în noroiul plin de rahat al Tamisei.

Hârtii de prins muște atârnavă deasupra ușilor și butoaielor. Fâșiile lipicioase erau negre, pline de un milion de insecte, însă nu conta. Un alt milion de muște dănuia entuziast prin aer și se plimba pe măruntaiele pe care ajutorul de măcelar le toca fin și, la prima oră, le aranja în vitrină.

Găseai orice pe Strada Watney. Noi stăteam în singura zonă cu locuințe, în rest erau doar prăvălii și bodegi, iar piața acoperea toată strada. Prețurile erau mici aici: haine vechi, fier vechi, numai vechituri. Când mergeam prin piață, privirea îmi era la același nivel cu varza, cartofii noduroși, ficatul de oaie, castraveții murați, pieile de iepure, cârnații uscați, copitele de vacă, burțile rotunjoare și proeminente ale cucoanelor. Zona atrăgea mulți oameni, de toate soiurile, unii din topor, alții sărmani, oameni care cotrobăiau prin mormanele de bulendre și de pantofi vechi și uzați, mișunând precum furnicile, îmbrâncindu-se, înghiontindu-se și înjurând, doamne bătrâne și aprige, puști de vârsta mea, marinari, fetișcane radioase și bărbați zdrențăroși. Toată lumea striga. Prima dată când am ieșit pe strada aia, ei, drăcia dracului, am zis în sinea mea, doar nu vrei să cazii în jegul ăla, căci, așa mic cum eram, puteam să alunec foarte ușor. Mai bine te ții aproape de roabe, ca să ai de ce să te prinzi.

Îmi plăcea la nebunie să fac comisioane. Într-o parte era Turnul, în cealaltă, Shadwell. Prăvăliile erau doldora de obiecte trebuincioase marinarilor și corăbiilor în general, iar mie îmi plăcea să zăbovesc afară, în fața vitrinelor și pe la ușile prăvăliilor, ca să adulmec izul acelei lumi. Astfel că, atunci când doamna Regan, proprietărea noastră, m-a trimis într-o zi să cumpăr o

priză de tutun pentru domnul Reuben, care locuia la etaj, cred că mi-a trebuit cel puțin jumătate de ceas să ajung la docul cu tutun. Am luat jumătate de uncie de la una dintre tutungeresele de-acolo și mă întorceam visând cu ochii deschiși, după cum îmi era obiceiul, motiv pentru care nu am băgat de seamă talerul cu piepteni scăpat pe caldarâm de o față bolnăvicioasă cu o gălmă la gât și nici oamenii care dispăreau, de ziceai că un curent puternic îi sorbea atrăgându-i prin uși și prin intrânduri, lipindu-i de pereți. Urechile mele nu au sesizat amuțirea bruscă a zumzetului firesc din Highway, tăcerea iscată de respirațiile ținute la unison. Cum altfel să fi fost? Nu cunoșteam Highway-ul. Nu știam decât apa întunecată, bășicile de mizerie și podețele de peste golfulețele cu rahat, care se zguduiau chiar și sub cel mai ușor pas. Acest loc nou, acest oraș marinăresc, unde o să stăm frumos și tihnit pentru o vreme, Jaffy, băiete, după cum spusese mama, era cu totul diferit. Deja văzusem lucruri nemaivăzute până atunci. Labirintul de străduțe înguste, doldora de chipuri și glasuri venite de pretutindeni. Un urs brun dansa cuviincios în colț, lângă berăria La Jack Negriciosul. Niște bărbați se plimbau cu papagali pe umeri, splendide păsări, de un roșu intens, galbene precum gălbenușul de ou sau azurii ca cerul. Privirile le erau înțelepte și oarecum distrate, iar picioarele, solzoase. La colțul Străzii Martha, aerul era îmbâcsit de parfumul șerbetului arăbesc, iar femeii îmbrăcate cu mătăsuri în culori la fel de aprinse ca penajul papagalilor se înclinau din pragul ușilor, cu mâinile în șolduri și cu piepturile împinse în față, asemenea figurilor galion ale corăbiilor ancorate la cheiuri.

În Bermondsey, vitrinele magazinelor erau prăfuite. Când îți apropiai fața și mijeai ochii, vedeai hârtii vechi de prins muște, bucăți de carne spălăcită, prăjituri prăfuite, funii de ceapă care se scuturau pe hârtie de ziar îngălbenită. În Highway, prăvăliile erau pline de păsări. Colivie peste colivie, stivuite până-n tavan, toate ticsite cu creaturi strânse ciorchine, ca vrăbiile, dar strălucitoare aidoma bomboanelor, roșu cu negru, alb cu galben, stacojiu cu verde, iar altele de culoarea delicată a levănțicii, precum venele unui bebeluș. Ți se tăia respirația când le vedeai

atât de înghesuite, cu aripile strivite de cele ale păsăretului din jur. În Highway, papagali mici și verzi stăteau cocotați pe stâlpii felinarelor. În spatele geamurilor înalte ale vitrinelor, așezate în șiruri, prăjiturile și tartele străluceau ca bijuteriile. Un negru cu dinți de aur și ochi albi purta un șarpe în jurul grumazului.

De unde să știu ce era posibil și ce nu? Și, atunci când imposibilul, în deplina-i splendoare, a venit țintă spre mine, taman prin mijlocul Străzii Ratcliff Highway, de unde să știu ce să fac?

Bineînțeles că mai văzusem pisici până atunci. În Bermondsey nu puteam dormi din cauza lor, când se strecurau pe acoperișuri și se tânguiau ca diavolii. Trăiau în haite, erau zburlite și aveau ochi sălbatici, patrulau pe alei și pe podurile de lemn și se băteau cu șobolanii. Dar această pisică...

Soarele însuși coborâse din ceruri și pășea pe pământ.

Așa cum păsările din Bermondsey erau mici și maronii, iar cele din noua mea casă erau mari și aveau culorile curcubeului, la fel și pisicile din Ratcliff Highway trebuie să fi fost mai de soi decât mâțele noastre sfrijite, din partea de nord a râului. Motanul ăsta era cât un ponei, solid, cu pieptul masiv și mușchii puternici jucând sub piele. Era auriu, iar modelul pictat cu-atâta grijă pe întregul său trup, de-a dreptul perfect, era negru, cel mai întunecat negru din lume. Avea etichete de mărimea unui taburet și pieptul alb ca zăpada.

Îl mai zărisem undeva, pe un afiș de pe Strada Londra, dincolo de râu. Sărea printr-un cerc de foc, cu gura căscată. O fiară mistică.

Nu-mi amintesc cum am pus un picior în fața celui alt pe drumul pietruit. M-a atras așa cum viespea e atrasă de miere. Nu mi-era teamă. Am ajuns în fața placidității dumnezeiești ce i se citea pe chip și m-am uitat fix în ochii lui galbeni și limpezi. Nasul îi era un povârniș auriu și catifelat, cu nări rozalii și umede ca ale unui cățeluș. Și-a ridicat buzele, pătate cu alb, și mi-a zâmbit, iar mustățile i s-au zbârlit.

Mi-am dat seama că inima îmi bătea cu putere, ca un mic pumn care se zbătea să iasă din piept.

Nimic pe lumea asta nu mă putea împiedica să ridic mâna și să-i mângâi puful călduț de pe nas. Chiar și acum mai simt minunăția acelei atingeri. N-am mai pipăit niciodată ceva la fel de moale și de curat. A ridicat laba – mai mare decât capul meu – și, unduindu-și mușchii de pe omoplatul drept, m-a trântit leneș la pământ. Era ca și cum aș fi fost doborât de o pernă. M-am izbit de pământ, însă nu m-am lovit prea tare, doar mi-am pierdut suflul, iar după aceea totul a fost un vis. Îmi amintesc multe țipete și larmă, dar undeva departe, ca și cum mă scufundam într-o apă. Lumea s-a întors cu susu-n jos și a trecut pe lângă mine într-un curent luminos, pământul s-a mișcat dedesubt, părul mi-a intrat în ochi. Înăuntrul meu simțeam un soi de bucurie, știi asta, nicicum ceva ce ar putea fi numit frică, ci doar un abandon sălbatic. Eram în fălcile lui. Răsuflarea animalului îmi arsesse ceafa. Degetele de la picioarele mele desculțe erau târâte în praf și parcă mă dureau. Îi vedeam labele, de un portocaliu-închis, cu gheare albe, pășind gingaș, ca și cum ar fi fost de puf.

Îmi aduc aminte că am înotat prin apele neîmblânzite, parcă-mi pusesem la ureche un milion de scoici, o tulburare infinită, veșnică. Nu mai eram o persoană. N-aveam nume. Niciunde. Apoi a venit un moment în care am *priceput* că nimic nu eram și că acolo era sfârșitul nimicului și începutul fricii. Nu mai trăisem nicicând o astfel de clipă de pierzanie, deși multe altele s-au ivit după aceea în viața mea. S-au auzit niște voci, răzbind prin mugetul acela, fără nicio noimă. Apoi cuvinte – e mort, e mort, e mort, ah, ai milă, Doamne – și duritatea pietrei, neașteptată și rece, sub obrazul meu.

Glasul unei femei.

O mână pe capul meu.

Nu nu nu are ochii deschiși, priviți, e... așa, bravo, băiete, ia să văd... nu nu nu n-ai nimic...

e mort e mort e mort...

gata, băiete

gata

Și m-am născut. Perfect treaz, așezat pe caldarâm, clipind în fața realității șocante.

Un bărbat cu fața mare și roșie și cu părul blond, tuns scurt, m-a luat pe după umeri. Se holba în ochii mei, rostind neîncetat: „Gata, ce băiat bun – gata, ce băiat bun...”

Am strănutat și lumea m-a aplaudat. Bărbatul a rânjit. Atunci am observat gloata care se adunase în jurul meu și al cărei punct de atracție eram.

— Bietul de tine! s-a auzit strigătul unei femei, iar eu am privit în sus și am văzut-o în primul rând din mulțime, o femeie cu chipul speriat și cu părul sărmos și dezordonat, ai cărei ochi sălbatici și holbați păreau uriași și apoși din cauza ochelarilor cât fundul de sifon. Ținea de mână o fetiță. Gloata părea formată din chipuri mângălite pe un carton, fețe mânjite și trupuri murdare, cu tușe luminoase de culoare ici și colo, stacojiu, verde, purpuriu. Se unduia ca un val și ochii mei n-au reușit s-o cuprindă, așa că imaginea s-a împăienjenit de parcă ar fi fost inundată de lacrimi – deși ochii mei erau uscați –, s-a încetoșat, s-a cutremurat și s-a învârtejit cu o explozie de zgomot, m-am trezit iarăși din visare și am văzut limpede, mai limpede decât văzusem orice vreodată, chipul fetiței care stătea în rândul din față, ținându-și mama de mână, conturat la fel de tăios ca gheața pe un fundal încetoșat.

— Ia zi, grăi bărbatul acela masiv, apucându-mă de bărbie și întorcându-mi fața către el, câte degete vezi, băiete? Avea un accent dur, străin. La mâna cealaltă, pe care o ținea ridicată în fața mea, degetul mare și cel mic erau îndoite.

— Trei, am spus eu.

Cuvântul stârni un alt murmur aprobator în rândul mulțimii.

— Bine, băiete, bine! spuse omul de parcă aș fi făcut ceva foarte inteligent, ridicându-mă în picioare, dar ținându-mă în continuare pe după umeri. Ești bine acum? întrebă el, scuturându-mă încetișor. Foarte bine, ce băiat curajos! Bun băiat! Bun! Cel mai bun băiat!

Am văzut cum lacrimile i-au umplut ochii, dar au încremenit acolo, ceea ce mi s-a părut straniu, întrucât omul avea un zâmbet

atât de larg, încât dezvelea un șir de dinți mici, perfect egali, strălucitor de albi. Fața lui mare, moale și roz ca șunca prăjită, era foarte aproape de a mea.

M-a săltat în brațe și m-a strâns la piept.

— Spune cum te numești, băiete dragă, a rostit el, și o să te ducem acasă la mama ta.

— Jaffy Brown, am spus eu. Mi-am simțit degetul mare în gură și l-am scos iute. Numele meu e Jaffy Brown și locuiesc pe Strada Watney.

În acea clipă, un zgomot îngrozitor a străbătut aerul: câini de vânătoare dezlanțuiți, diavoli din iad, munți prăbușindu-se, urlete și țipete.

Chipul rozaliu a bubuit brusc:

— Bulter! Pentru numele lui Dumnezeu, bagă-l la loc în cușcă! A văzut câinii!

— Numele meu e Jaffy Brown! am strigat eu cât am putut de tare, căci acum mă întorsesem de-a binelea în lume, deși stomacul mi se frământa și bolborosea îngrijorător. Și locuiesc pe Strada Watney!

Am fost dus acasă ca un bebeluș, pe brațele aceluia uriaș, care mi-a vorbit tot drumul, spunându-mi:

— Deci, ce-o să-i spunem mamei tale? Ce-o să zică mămica ta când o auzi că te-ai jucat cu un tigrul? „Hei, mami, m-am jucat cu prietenul meu, tigrul! L-am mângâiat pe nas!” Căți băieți pot spune asta, ha? Căți băieți pot să meargă pe stradă și să dea nas în nas cu un tigrul? Un băiat special! Unul curajos! Unul la zece milioane!

Un băiat la zece milioane. Până am ajuns acasă, urmați de o gloată de gură-cască, capul mi se umflase cât cupola de la Sf. Paul.

— Ți-am spus ce s-ar putea întâmpla, domnule Jamrach! rosti cu glas strident ochelariștii cu fetița, ținându-se după noi. Cu noi cum rămâne? Noi, cei care trebuie să locuim lângă dumneata?

Vorbea cu accent scoțian și avea o privire feroce.

— Fiară era somnoroasă și sătulă, răspunse bărbatul. Mân-case pe săturate cu mai puțin de douăzeci de minute înainte, altfel nu am fi reușit în veci s-o oprim. Îmi pare rău, asta n-ar fi trebuit să se întâmple și nu se va mai întâmpla niciodată. Îndepărtă cu mâna o lacrimă din colțul ochiului. Dar nu a fost niciun pericol.

— Are colți, nu-i așa ? strigă femeia. Gheare ?

La auzul acestor vorbe, fata se iți de după mama ei, zâmbind și strângând în mână un colț al eșarfei cu picățele pe care o avea legată la gât. A fost prima persoană care mi-a zâmbit mie. Bineînțeles că e o prostie ce spun, au mai fost oameni care mi-au zâmbit, chiar bărbatul uriaș îmi zâmbise adineauri. Și, cu toate astea, spun că ăsta a fost primul zâmbet, căci a fost cel dintâi care a pătruns direct în mine, aidoma unui ac prea subțire pentru a putea fi zărit. Apoi, trasă un pic prea grabnic de mama ei cu privire sălbatică, fata se împiedică și se trezi pe jos cu brațele desfăcute, lovindu-se la față. Micuța urlă din toți rărunchii.

— O, Doamne ! a strigat femeia, iar noi am plecat spre casă pe lângă tarabele din piață, lăsându-le pe cele două să se agite pe marginea drumului. Doamna Regan ședea în capul treptelor, dar sări în picioare când văzu grupul nostru apropiindu-se și ne privi cu gura căscată. Toată lumea începu să bolborosească la unison. Mama a coborât grăbită, iar eu mi-am întins brațele către ea și am izbucnit în plâns.

— Nu s-a întâmplat nimic rău, conită, spuse domnul Jamrach, dându-mă mamei. Îmi pare foarte rău, băiatul dumitale s-a speriat. Un lucru teribil – ceva slăbit la cușcă, pentru că a venit tocmai din Bengal –, a împins cu labele din spate...

Ea mă așeză în picioare și mă mângâie, uitându-se fix în ochii mei.

— Degetele de la picioare, spuse ea. Era palidă.

M-am uitat nedumerit la mulțimea adunată.

— Doamnă, începu domnul Jamrach, băgând mâna în haină și scoțând niște bani.

Fetița și mama ei au apărut din nou. Fetița avea genunchii juliți și era bosumflată. L-am zărit pe domnul Reuben.

— V-am adus tutunul, am spus eu, ducând mâna la buzunar.

— Vai, mulțumesc, Jaffy ! zise domnul Reuben și îmi făcu cu ochiul.

Scotianca începu iarăși să turuie, deși acum schimbase tabelele și îi lua apărarea domnului Jamrach, de parcă ar fi fost un mare erou :

— A fugit după el, chiar așa a făcut ! N-am mai văzut nici-odată una ca asta... L-a înșfăcat așa, spuse și lăsă mâna fetei, pentru a arăta cum sărise în spatele animalului și-l apucase de grumaz. Și-a îndesat mâinile chiar în gura lui, chiar așa. Așa... Un tigru sălbatic !

Mama părea buimacă și un pic nătângă. Nu-și luase ochii de la mine nicio clipă.

— Sărmanele lui degetele... a spus ea, iar eu m-am uitat în jos și am văzut că sângerau în locurile în care fuseseră târate pe pietre, priveriște care m-a făcut să bag de seamă durerea. Mi-am pipăit gâtul, acolo unde mă băloșise tigrul.

— Stimată doamnă, a spus domnul Jamrach, îndesând banii în șorțul mamei, acesta este cel mai curajos băiețel din câți am întâlnit.

Și i-a dat un cartonaș cu numele lui.

Am mâncat bine în acea seară, nu mi-a mai fost rău de foame. Eram foarte fericit, cu sufletul plin de iubire pentru tigru. Mama mi-a spălat degetele de la picioare cu apă caldă și mi le-a uns cu niște unt pe care îl luase de la doamna Regan. Domnul Reuben a stat la noi în odaie trăgând din pipă și toți vecinii s-au înghesuit la ușa noastră. Era ca o petrecere. Mama era entuziasmată și spunea tuturor, neîncetat : „Un tigru ! Un tigru ! Jaffy a fost înhățat de un tigru !“

Tigrul m-a creat. Când drumurile ni s-au întâlnit, totul s-a schimbat. Apoi viața și-a reluat cursul firesc, vrând-nevrând, iar eu mi-am urmat calea. Ar fi putut să nu fie așa. Se putea la fel de bine să nu se întâmple nimic. Se putea să nu fie conștient de mărețul lucru care se întâmplase. Se putea la fel de bine să-i aduc

tutunul domnului Reuben, apoi să urc la iubita mea mamă – și lucrurile ar fi decurs cu totul altfel.

Cartea de vizită era pusă pe polița sobei, lângă peria mamei și lângă o cană cu un mănunchi de pene negre, iar când fiul doamnei Regan a venit acasă de la slujbă, a citit ce scria pe ea :

Charles Jamrach

Naturalist și Importator de Animale, Păsări și Scoici.